

[Ministeren for Grønland.]

har været, at man fandt det hensigtsmæssigt at sammenfatte de forskellige former for direkte statslig støtte til det grønlandske erhvervsliv i en ny lov.

Forslaget har været forelagt Grønlands landsråd i 1966, hvor landsrådet fremkom med visse ændringsforslag, som ministeriet for de flestes vedkommende kunne tilslutte sig. Det reviderede forslag blev i 1967 forelagt landsrådet, som tiltrådte forslaget i sin helhed og anbefalede, at forslaget blev sat i kraft snarest muligt.

Hensigten med forslaget er ikke i detaljer at fastslå omfanget og vilkårene for statens støtte til erhvervslivet i Grønland, men at skabe en hensigtsmæssig ramme for den statsstøtte, hvis omfang og vilkår til enhver tid fastsættes. Mere detaljerede retningslinjer, f. eks. med hensyn til den procentvise størrelse af lånebeløb, vil så kunne fastsættes administrativt og ændres, efterhånden som udviklingen gør dette påkrævet, ligesom det finansielle grundlag tænkes tilvejebragt ved bevillinger på de årlige finanslove.

Forslaget omfatter de former for støtte — lån og tilskud — der hidtil er ydet på basis af tekstanmærkninger til § 30 i de årlige finanslove og en med hjemmel i tekstanmærkningerne udstedt erhvervsstøttebekendtgørelse fra 1953. Endvidere omfatter forslaget mulighed for garantistillelse samt aktie- og andelstegning. Disse støtteformer er omtalt i loven om en grønlandsk erhvervs-lånefond fra 1950, men denne lov er efter erhvervsstøttebekendtgørelsens ikrafttræden ikke blevet benyttet i praksis.

Om forslagens nydannelser finder jeg anledning til at gøre følgende bemærkninger:

I henhold til tekstanmærkningen har der hidtil kun kunnet ydes støtte til danske statsborgere og virksomheder, der er hjemmehørende i Grønland. Forslaget stiller ikke noget krav om hjemsted i Grønland. Der åbnes herved mulighed for, at personer og selskaber med hjemsted hernede kan få støtte til virksomhed i Grønland i det omfang, dette findes hensigtsmæssigt.

I denne forbindelse vil jeg betone, at landsrådet ved flere lejligheder har udtrykt betænkelighed ved de tilvandrede danskers dominans i erhvervslivet, og det er derfor hensigten, at støtten som hidtil administre-

res således, at den først og fremmest tilgodeser den grønlandske befolknings deltagelse i erhvervsudviklingen. Dette vil blandt andet kunne ske ved, at personer af den grønlandske befolkning hyppigere end tilvandrede opnår adgang til lovens maksimale ydelser.

En nydannelse er endvidere forslaget om differentieret støtte. Hidtil har rentefoden for erhvervsstøttelån inden for alle områder været 4 pct. I overensstemmelse med den erhvervspolitik, G.60 og Grønlandsrådet har anbefalet gennemført, vil støtten ifølge forslaget fremtidig blive koncentreret om den mere risikobetonede kreditgivning til erhvervsformål, der kræver særlig støtte, navnlig eksporterhvervene, medens hjemmemarkedserhvervene (specielt handels- og håndværksfag) som hovedregel må antages at have så gode betingelser, at de kan eksistere på basis af det almindelige private lånemarked, herunder de lånemuligheder, som er opstået i Grønland efter etableringen af private pengeinstitutter i Grønland.

Dette indebærer blandt andet, at eksporterhvervene som hovedregel vil kunne opnå lån til den hidtidige lave rentefod på 4 pct., medens hjemmemarkedserhvervene — i det omfang det findes hensigtsmæssigt at yde statsstøtte til disse — vil skulle betale markedsrente.

Forslaget bygger på den forudsætning, at statens investeringer i Grønland fortsat vil blive foretaget i henhold til en formuleret erhvervspolitik. Det vil derfor være rimeligt, at de formål, der ydes erhvervsstøtte til, harmonerer med planerne for de offentlige udviklingsfremmende investeringer, således at det offentlige ikke igennem erhvervsstøtte kommer til at medvirke til investering i erhvervsvirksomhed, som står i modsætning til den udvikling, der i øvrigt ønskes fremmet.

Endelig vil jeg nævne, at forslaget åbner mulighed for at opstille vilkår for støtten til sikring af den grønlandske befolknings interesser. Der tænkes her f. eks. på, at det ved långivning til større industrivirksomheder kan stilles som vilkår, at virksomheden beskæftiger en vis procentdel grønlandsk arbejdskraft og i passende omfang uddanner grønlandere til blandt andet formænd og arbejdsledere.

Forslaget påregnes ikke at få væsentlige